

Israel viu una situació insostenible

Els fruits es podreixen als arbres

Des des Jerusalem, Eva Sugranyes ens narra l'última hora de la situació creada a Israel a causa de la guerra del Golf.

Avui és un d'aquells dies que fa fred de debó a Jerusalem. Des de fa una setmana no para de ploure. Les temperatures baixen, gràcies als prop de mil metres en què està situada la ciutat de Jerusalem. Al Jerusalem est, hi ha la carratera de Nablus, des d'on s'agafa el camí que porta a Ramalà, una població àrab d'uns vint-i-cinc mil habitants. El camí que porta a Ramalà, que en àrab vol dir "les muntanyes del Senyor", no és precisament un camí fàcil. Els vehicles han d'anar sortejant els forats de l'asfalt, que, quan plou, es converteixen en petits llacs. Tradicionalment aquesta ciutat i els seus voltants han estat una de les zones més riques de la Cisjordània. Fins i tot abans de l'ocupació israeliana, el 1967, molts jordans es construïen aquí la seva segona residència per fugir de la calor d'Amman.

Ara Ramalà, amb el toc de queda, sembla una ciutat fantasma. Mentre ens acostem a la nostra destinació, una boira molt espessa ha caigut sobre la població. L'eixugaparabrisa del nostre cotxe no dona abast per l'aigua que cau. A Aïman el nostre conductor no sap trobar el camí. Però alguns cotxes, ens fem indicar la nostra destinació, però no l'encertem. De sobte, la salvació davant d'una casa: un grup de quatre persones puja a un vehicle. Els demanem ajuda: en un moment ens deixen davant la casa que buscàvem.

Per la ràdio fa uns moments que ens acaben d'anunciar que hi ha una alerta. L'Iraq ha tornat a disparar un míssil que caurà a uns trenta quilòmetres d'on som. Nosaltres ni tan sols ens n'hem assabentat. A Ramalà, com a tots els territoris ocupats no hi ha sirenes d'alarma. La gent s'assabenta dels atacs dels míssils iraquians només a través de la ràdio i de la televisió.

El doctor Riad Malki és el que podríem anomenar un notable palestí, un home d'estudis, amb carrera universitària, concretament la d'enginyer, que dona classes a la Universitat d'Irseit, la Universitat pa-

Bombardeig de Tel Aviv

ARXIU

lestina, situada dins els territoris ocupats. Ell, la seva dona, els seus pares i el seu germà, Raul Malki, viuen en una mena de torre de dos pisos a un dels molts turons que hi ha a la població de Ramalà. Dins la casa no hi ha calefacció, només tres estufes de petroli per escalfar el menjador.

A fora, al carrer, no para de ploure. Dins la casa tots escolten la ràdio i miren la televisió. Fa uns minuts l'Iraq ha disparat un nou míssil Scud contra Israel. Aquí, als territoris ocupats ningú no sap el que passa. No hi ha alarmes que anunciïn els atacs aeris, la població no te caretetes antigàs. El govern de Tel Aviv considera que els habitants de Gaza i Cisjordània no són un objectiu prioritari dels míssils iraquians. Durant una mitja hora, després de sopar, vam parlar amb Riad Malki i amb

el seu germà Raul, que és arquitecte. Els dos han après castellà a Colòmbia on van estudiar les seves carreres. Tenen dues visions diferents de l'actual situació, Riad, el germà gran, està convençut que els palestins i la causa palestina seran sense dubte les víctimes indirectes de la guerra. El germà petit és dels que pensa que malgrat que l'Iraq sigui derrotat pels Estats Units, el món àrab i els palestins seran els guanyadors morals d'aquesta guerra. Ara bé, malgrat les discrepàncies, els dos germans coincideixen a afirmar que Saddam Hussein no és un lluitador sincer de la seva causa. Però avui és l'única porta oberta per sortir del carreró sense sortida en què es trobava la situació dels palestins. Les paraules dels germans Malki són les mateixes que ens han repetit aquests últims

dies diferents notables palestins: "Saddam Hussein ha triat la lluita dels palestins per raons d'estratègia, ho sabem, en som conscients, però Saddam Hussein és ara per ara l'única sortida que tenim".

A fora, al carrer, aquesta nit no para de ploure, és una altra nit de toc de queda dins els territoris ocupats.

PALESTINA, GUERRA DE FRICCIÓ

Palestina és un d'aquells noms que ressonen dins la nostra boca i es perden en la nit dels temps. Palestina és un tros de ter-

Jericó i Jerusalem. De mica en mica, el pèndol de la història va anar accelerant-se i tots els pobles d'aquesta part de la mediterrànea, filisteus, jueus, assiris, babilonis, perses, macedonis i romans, van anar deixant-hi la seva empremta.

Ara, avui dia, com en els temps més allunyats de la història, Palestina continua sent una terra de fricció: entre els palestins, que diuen haver-hi viscut sempre, i els jueus, que creuen que van ser-hi abans que ningú.

A mig camí entre l'única porta oberta i un clau roent al qual agafar-se, molts pa-

nici del toc de queda més llarg de tota la història en els vint-i-tres anys d'ocupació.

La situació s'ha tornat desesperada per als palestins que viuen dins de Cisjordània i Gaza. Els palestins que viuen en els territoris ocupats ja fa setmanes que no poden anar a treballar, no poden guanyar diners, no tenen amb què mantenir les seves famílies. La condició humil de moltes famílies palestines està a punt de convertir-se en pobresa total, només és qüestió de temps.

Dilluns dia 10, les autoritats israelia-

Rescat de persones.

ARXIU

ra situada a la part occidental del mediterrani, fa frontera amb el Líban, la península del Sinaí i el territori actualment dividit entre l'estat d'Israel i els territoris de Gaza i Cisjordània, ocupats per tropes israelianes des de l'any 1967.

Però, en el passat, la idea bíblica de Palestina era molt més àmplia que l'actual. Aquesta mena de Palestina de la història sagrada abraçava un tros de l'actual Jordània, fins a Amman, la regió meridional del Líban, Síria, i la península del Sinaí. Palestina ha estat sempre, tal com és ara, un tros de terra en fricció entre diferents pobles. Les primeres tribus ja trepitjaven aquestes terres amb els seus ramats set mil anys abans de Crist. L'esplendor de la civilització de Canaan va permetre la fundació de ciutats com

lestins són conscients que en aquesta guerra han triat el bàndol que té totes les de perdre. Però la guerra del Golf també els està esquitxant molt directament. Milers de palestins treballaven a Kuwait abans de la invasió iraquiana del 2 d'agost. Aquests treballadors ben pagats en comparació amb els seus compatriotes dels territoris ocupats, enviaven part dels diners que guanyaven a Cisjordània i a la franja de Gaza per mantenir en funcionament escoles, universitats, hospitals... En una paraula: l'embrió de l'estat Palestí que des de fa anys funciona dins els territoris ocupats.

La invasió iraquiana de Kuwait va tancar aquesta aixeta oberta de diners i el començament de la guerra, el 17 de gener, va marcar també per als palestins l'i-

nes van obrir una mica l'aixeta i van començar a permetre l'entrada de sis mil palestins dels prop de cent mil que treballen dins el territori israelià. La decisió del ministeri de defensa ha estat motivada sobretot per la pressió dels empresaris de la construcció i els empresaris agrícoles. El sector de la construcció ha estat el més paralytitzat. Els àrabs i els palestins són la mà d'obra barata i el país té un dèficit brutal d'habitatges, com a conseqüència de la contínua arribada de jueus provinents de l'URSS. Milers de tones de cítrics pengen dels arbres sense que ningú les reculli els que ho feien, els palestins, no poden sortir de les seves cases. A Israel, les coses es poden predir penjades dels arbres.

Eva Sugranyes